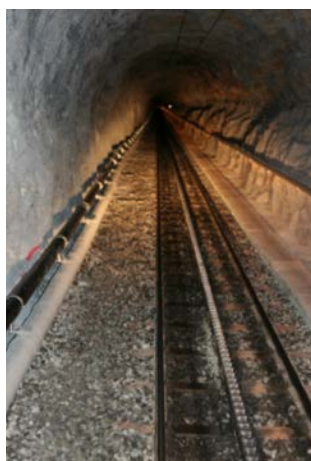
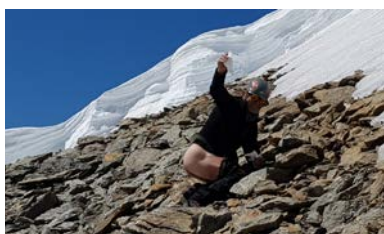


ZE ŠTĚPÁNKOVIC NA ALETSCHSKÝ LEDOVEC

Eiger 3.970 m - Jungfrau 4.158 m - Mönch 4.107 m

Jungfrauoch je nejvyšší místo v Evropě (3454 m), kam jde dojet vlakem. Glajzy postavili v roce 1912 jako výletní vlak pro turisty. Vyjíždí se z Grindelwaldu. Z vesnice kam přijel taky jediný James Bond v podobě George Lazenbyho.



Konečná stanice je vytesána ve skále. Od tam se dá ještě nasednout na nejrychlejší švýcarský výtah a vyjet o cca 100 výš na observatoř Sphinx, Pro nás je podstatné, že se dá projít vytesaným tunelem na Aletsch ledovcové plato a pěšky dojít na chatu v cca 3.500 m.

Aletschský ledovec je nejdelší ledovec Alp. Myslím si, že je po něm. Tají před očima. I v této výšce je dost horko a praskání kdesi uvnitř pod námi, vodopády a odlupující se seráky jsou vidět a slyšet na každém kroku.

Máme jen 2 dny. Pak má přijít špatné počasí. Takže rozvrh je jasný. Dát si na chatě pivo za 7 éček, bo voda stojí 13, a jít rovnou na Mnicha (Mönch 4.107). Jde o jednodušší skalní lezení (tak 3,4), které končí výživným 200metrovým hřebínkem na 1-2 nohy. Blbě jsou dvě věci. Už výjezd vlakem z cca 1.000 do 3.500 m je pro tělo dost nářez a na mezistanici v Kleine Scheidegg lze pozorovat pár vybulených Japonců nebo Číňanů. Pokračovat pak pěšky do 4.100 m je dost risk. Celkově jde o převýšení přes 3 kilometry v řádu hodin. No a pak ten hřebínek. Je to jako jít nahore po hraně střechy našeho kostela. Akorát ta střecha je trochu delší, nestabilní a na každou stranu prudce padá 500 metrů dolů. Navíc, jak se z tak rychlého převýšení v pale toči, není to prdel.

Všechno jsme dali. I druhé pivo za tmy na chatě. Ráno ve 4 vstáváme a vycházíme na Pannu (Jungfrau 4.157 m). Před tím jednoduchá snídaně. Všechno v miskách, bo není moc vody na mytí. I čaj, kafe, kakao. Za chvíli je vidět, co kdo měl, bo pit z misky není tak jednoduche. Skoro každý potlipany.

No nic. S čelovkama scházíme o 400 výškových, abychom to pak vyšli o ca 1000 nahoru. Jde to dobře. Přeskakujeme trhliny, skalní lezení, lavinky, šutry, ledovec. Musíme rychle. Protože jak se do toho opře slunko, rozbředlý sníh se nabaluje na mačky, cepín se nemá o co opřít. Je to už take nestabilní potom. Všude vodopady, spadnuté lavinky, ale nálada dobrá. Hlavně, že se v pale netočí. Což je celkem překvapivé, bo kolega měl večer na chatě flašku jegermajstra a teď už není. Po 4 hodinách jsme na vrcholu. Akorát se kolegovi někde v polovině chtělo tak smolit, že musel. Ve 4.000 to není úplně ideální, ale jak musíš, tak musíš. Dopadlo to dobře. Chtěl hlavně vyfotit. Ale šlo to tak rychle, že jsem nezachytil zásadní moment.

Na vrcholu se moc nezdržujeme. Fuka. Tak slaňujeme mezi lavinami a pomalu jdeme po ledovci na nadraží. Tam si chceme dát pivo, než zas dojdeme na chatu. S celým vybavením vypadáme dost drsně. Špinaví, zpocení, zastříkani, lana, cepíny, mačky, ledovcové šrouby, karabiny a tak dal. Japonci v lodičkách to chcu hned fotit. Těžko říct, jestli Japonci. Skoro všeci mají hadru přes pusu. Asi strach z virózy.

Na chatě se dozvídáme, že blbě počasí se urychlilo a náš plán: po přespání vylézt Eiger a slanit dolů do Grindlenwaldu půjde do rizika. Tak jsme to zabalili, stihli poslední vlak a aspoň si dole užili pár piv s klobaskum. Celkově to byl takový rychlostní výlet. Ve 2020 jich zase pár bude, kdyby se chtěl někdo přidat.

Každopadně na Mnicha a Pannu Štěpánkovice pronikly ©.
Salute!

www.jiri-starecek.cz

